

pet om omvendt bevisbyrde, som det er tænkt indført i forbindelse med konfiskationer, bliver udbredt til andre situationer.

Enhedslisten vil heller ikke undlade at gøre opmærksom på, at DDCM ligeledes i sit høringssvar fremfører, at »den foreslåede regulering af hemmelig ransagning ikke er i overensstemmelse med de krav, der er indeholdt i eller følger af principperne bag den Europæiske Menneskerettigheds Konvention (EMRK).«

Enhedslistens kan helt klart ikke støtte en lov, som bringer Danmark på kollisionskurs med vores internationale forpligtelser, en opfattelse, som understreges af DDCM's konklusion:

»En anvendelse af ordningen i praksis vil følgelig kunne medføre konventionskrænkelser.«

Efter Enhedslistens opfattelse er tvangsindgreb principielt betænkelige og skal derfor være meget gennemargumenterede, hvis de skal finde sted. Derfor betragter Enhedslisten det også meget kritisk, når Justitsministeriet, som det er sket gennem de senere år på flere områder, forsøger at udvide anvendelsesområdet for tvangsindgreb. Udgangspunktet for retsplejeloven er, at jo hårdere tvangsindgrebet er, jo grovere skal den kriminalitet, der gribes ind over for, være. Imidlertid har man oplevet, hvordan både politi og anklagemyndighed – blandt andet ved hjælp af udokumenterede betragtninger i deres egen rapport om organiseret kriminalitet – forsøger og har haft held til at få udvidet mulighederne for tvangsindgreb, senest gennem nedsættelsen af kriminalitetskravet i forbindelse med datakriminalitet og nu gennem disse foreslåede udvidelser.

Behovet for de foreslåede ændringer af ransagningsbestemmelserne synes efter Enhedslistens opfattelse også at være temmelig uargumenterede. For eksempel spurgte Retsudvalget (spørgsmål nr. 5):

»I hvilke ransagningsager inden for de seneste tre år har de nugældende bestemmelser om ransagning ikke kunnet bruges?«

Hertil svarede justitsministeren bl.a. (bilag 9), at »... der vanskeligt kunne tænkes tilfælde, hvor der er et behov for ransagning, og hvor ransagning ikke vil kunne finde sted efter de nugældende regler.«!

Det forekommer derfor temmelig uforståeligt, at det er nødvendigt med de foreslåede ændringer af ransagningsbestemmelserne, og at de foreslås, kan efter Enhedslistens opfattel-

se kun ses som et udtryk for den tendens, som er beskrevet ovenfor, nemlig en fortsat bestræbelse på at udvide rammerne for myndighedernes magtanvendelse. At denne opfattelse ikke er grebet ud af den blå luft, fremgår af den fortsatte besvarelse af spørgsmål nr. 5:

»Formålet med de foreslåede regler i lovforslaget er således heller ikke at skabe adgang til ransagning i tilfælde, hvor dette ikke kan ske efter de gældende regler, men at skabe en bedre og mere nutidig systematik for reguleringen af ransagning samt på en række punkter at indføre mere detaljerede regler.«

Man kan således forstå, at baggrunden for den foreslåede udvidelse af lovens funktionsområde ikke er hensynet til politiets muligheder for at opklare forbrydelser, som man i dag ikke kan klare. For som det fremgår af ministerens besvarelse er det netop ikke tilfældet. Hensynet er alene »mere nutidig systematik«!

Om det også er en mere nutidig systematik, der gør det nødvendigt for politiet at få mulighed for at foretage ransagninger efter § 793, stk. 1, nr. 2, (lokaliteter uden for husrum, carporte, åbne skure, uaflåste biler) på et andet grundlag - nemlig ved at politiet selv og ikke en dommer afgør, om en ransagning kan finde sted (jf. § 796, stk. 1.) - er muligt. Men det er ikke, fordi ransagning af disse lokaliteter ikke i dag kan finde sted. I besvarelsen af spørgsmål 7, jf. bilag 9, skriver Justitsministeriet således, at politiet også efter de nugældende regler har adgang til ransagning af de lokaliteter, der er omfattet af kategori 2 (haver, carporte, åbne skure, uaflåste biler), men der sondres ikke efter de gældende regler mellem de to kategorier. Kategori 1 omfatter boliger, husrum, papirer og indholdet af aflåste genstande.

For Enhedslisten er denne »nutidige systematik« stærkt bekymrende, og partiet kan tilslutte sig den bekymring, som også Advokatrådet har udtrykt i sit høringssvar (side 5).

Hvad angår spørgsmålet om skærpelse af straffen for våbenbesiddelse, gjorde Enhedslisten det klart under lovforslagets 1. behandling, at vi kunne støtte den foreslåede skærpelse som et lille - men utilstrækkeligt - skridt i den rigtige retning. Men Enhedslisten gjorde det også klart, at lovforslaget ønskedes opdelt, idet sammenstillingen af de foreslåede ændringer gjorde det umuligt for os at stemme for lovforslaget i dets nuværende udformning af grunde, som er nævnt ovenfor.